

Súd: Okresný súd Rožňava
Spisová značka: 4C/131/2009
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7709210511
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Farkašovská
ECLI: ECLI:SK:OSRV:2014:7709210511.10

Čiastočný rozsudok

Okresný súd Rožňava sudkyňou JUDr. Ivetou Farkašovskou v právnej veci žalobkyne I. B. Ž., nar. X. XX. XXXX, M. X, C., právne zast. JUDr. Adrianou Krajníkovou, advokátkou, Kuzmányho 57, Košice proti žalovanému Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, IČO: 00166073, o náhradu škody 353 444,-Eur, takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyňi 53 284,05 Eur v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

O trovách konania súd rozhodne v konečnom rozhodnutí.

odôvodnenie:

Žalobkyňa v konaní žiadala, aby súd rozhodol, že žalovaný je povinný uhradiť žalobkyňi istinu 353 444,- Eur do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia a nahradiť jej trovy konania. V žalobe uviedla, že žalobkyňa je súdnou exekútkou. Jej exekučná činnosť bola povolená rozhodnutím Ministerstva spravodlivosti SR č. XXXXX/XXXX-XXX K. XX. X. XXXX s účinnosťou od X. XX. XXXX. Dňa XX. X. XXXX vtedajší minister spravodlivosti SR K. B.W. rozhodnutím o dočasnom pozastavení výkonu exekútorskeho úradu v zmysle ust. § 222 ods. 1 zák.č. 233/95 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekútorskej činnosti žalobkyňi dočasne pozastavil výkon exekútorskeho úradu z dôvodu začatia disciplinárneho konania za závažné disciplinárne previnenie podľa ust. § 220 ods. 2 Exekučného poriadku. Toto rozhodnutie nadobudlo účinnosť dňom doručenia, t.j. XX. X. XXXX a trvalo do právoplatného rozhodnutia v disciplinárnom konaní, t.j. do XX. XX. XXXX. Minister spravodlivosti SR K. B. dňa XX. X. XXXX podal na Disciplinárnu komisiu Slovenskej komory exekútorov návrh na začatie disciplinárneho konania voči žalobkyňi. Disciplinárne konanie bolo rozhodnutím Disciplinárneho senátu Disciplinárnej komisie Slovenskej komory exekútorov 4DK 4/2004 zo dňa 16. 9. 2004 prerušené do právoplatného rozhodnutia trestného konania vedeného pod č. ČVS: PPOZ-10/BKV-V-2004. Po skončení trestného konania, ktoré bolo ukončené Rozhodnutím samosudcu Špeciálneho súdu č BB-4 Tš 7/2005 zo dňa 2. 12. 2005 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR 2Toš/3/2006 zo dňa 26. 10. 2006 tak, že vec bola postúpená Disciplinárnej komisii Slovenskej komory exekútorov podľa ust. § 222 ods. 2 trestného poriadku, pretože súd zistil, že nejde o trestný čin, ale žalovaný skutok by mohol prejednať ako disciplinárne previnenie iný orgán. Vo veci bolo rozhodnuté dňa 16. 5. 2007 tak, že disciplinárne obvinená žalobkyňa sa nedopustila disciplinárneho previnenia v zmysle ust. § 220 ods. 2 Exekučného priadku, preto v zmysel ust. § 227 ods. 2 Exekučného poriadku disciplinárne opatrenie sa neuložilo. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 18. 10. 2007. Rozhodnutím Ministerstva spravodlivosti SR č. 18389/2006-41 zo dňa 11. 1. 2007 podľa ust. § 222 a nasl. zák.č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti bol obnovený žalobkyňi výkon exekútorskeho úradu od 15. 1. 2007. Okrem disciplinárneho konania za ten istý skutok voči žalobkyňi začalo trestné stíhanie podľa ust. § 163 ods. 1 TP na základe uznesenia Ministerstva vnútra SR, Prezídia policajného zboru, úradu boja proti korupcii, odbor boja proti korupcii, Košice ČVS: PPPZ-10/BPK-V-2004 zo dňa 23. 7. 2004. Voči uzneseniu o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia podala žalobkyňa sťažnosť

podaním dňa 31. 7. 2004, doručeného na PPZ, Úrad boja proti korupcii dňa 2. 8. 2004. Generálna prokuratúra SR, Úrad špeciálneho prokurátora uznesením č. VII Gv 6/04-133 zo dňa 10. 8. 2004 sťažnosť žalobkyne zamietol. Úrad špeciálnej prokuratúry GP SR dňa 6. 10. 2005 pod č. VII Gv 6/04 zo dňa 6. 10. 2005 podľa ust. § 176 ods. 1 Trestného poriadku podal na žalobkyňu obžalobu pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa ust. § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Na základe podanej žaloby samosudca ŠS v Pezinku pracovisko Banská Bystrica rozhodol v trestnej veci uznesením č. BB-4 TŠ 7/2005 zo dňa 2. 12. 2005 tak, že podľa ust. § 222 ods. 2 Trestného poriadku postúpil vec disciplinárnej komisii Slovenskej komory exekútorov, pretože zistil, že nejde o trestný čin a žalovaný skutok by mohol prejednať iný orgán ako disciplinárne previnenie. Voči tomuto uzneseniu prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR podal sťažnosť dňa 5. 12. 2006, o ktorej rozhodol Najvyšší súd SR uznesením sp. 2Toš 3/2006 zo dňa 26. 10. 2006 tak, že sťažnosť prokurátora zamietol. Rozhodnutím ministra spravodlivosti SR K. B. o dočasnom pozastavení exekútorského úradu vznikla žalobkyňi škoda, za ktorú zodpovedá štát v zmysle zák. č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Podľa ust. § 1 citovaného právneho predpisu štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré v občianskom súdnom konaní a v konaní pred štátnym notárstvom, v správnom konaní, ako aj v konaní pred miestnym ľudovým súdom a ďalej v trestnom konaní, ak nejde o rozhodnutie o väzbe alebo treste, vydal štátny orgán, alebo orgán štátnej organizácie. V zmysle ust. § 2 toho istého zákonného ustanovenia právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím majú tí, ktorí sú účastníkmi konania a boli poškodení nezákonným rozhodnutím vydaným v tomto konaní. V zmysle ust. § 18 ods. 1 toho istého zák. ustanovenia štát zodpovedá za škodu v rámci plnenia úloh štátnych orgánov a orgánov spoločenskej organizácie uvedených v ust. § 1 odst. 1 nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia. Podľa ust. § 18 ods. 2 zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť. Nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím bol v zmysle ust. § 9 ods. 1 citovaného zák. prejednaný s ústredným orgánom - Ministerstvom spravodlivosti SR a bolo rozhodnuté dňa 30. 3. 2009 pod č. 23507/2009-532/20 tak, že žalobkyňi žalovaný priznal náhradu škody za trovy obhajoby v trestnom konaní vo výške 10 454,86 Eur. Zvyšnú časť náhrady škody, ktorú si žalobkyňa uplatňovala z dôvodu náhrady škody a ušlého zisku žalovaný nepriznal z dôvodu, že žalovaný nie je kompetentný vykonať dokazovanie z hľadiska opodstatnenosti nároku. Dokazovanie môže vykonať len súd v súdnom konaní. Žalovaný dňa 8. 4. 2009 pod č. 23507/2009-532/20 priznal žalobkyňi doodškodnenie z titulu náhrady škody za trovy obhajoby vo výške 6 638,78 Eur. Okrem už vyššie uvedenej žalovaným priznanej škody si žalobkyňa uplatňuje týmto návrhom náhradu skutočnej škody a ušlého zisku. Škodou sa rozumie skutočná škoda alebo majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch, ktorá znamená zmenšenie majetkového stavu oproti majetkovému stavu pred škodnou udalosťou. Za škodu sa považuje tiež ujma, ktorá poškodenej strane vznikla tým, že musela vynaložiť náklady v dôsledku porušenia povinnosti druhej strany. Pod pojmom škoda treba tiež rozumieť ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a ktorá je objektívne vyjadriteľná peniazmi ako všeobecným ekvivalentom. Ušlý zisk je zisk, ktorý by poškodená bola dosiahla, keby nebola nastala škodná udalosť. Namiesto skutočne ušlého zisku môže poškodená strana požadovať náhradu zisku dosahovaného spravidla v poctivom obchodnom styku za podmienok obdobných podmienkam porušenej zmluvy v okruhu podnikania, v ktorom podniká. Má za to, že v prípade, ak by vyššie uvádzané štátne orgány rozhodovali a postupovali v súlade so zákonom, nebola by žalobkyňa nútená ukončiť činnosť exekútorského úradu a dosahovala by také výsledky, ako v predchádzajúcom období. Získané prostriedky by ďalej zhodnotila a nebola by jej vznikla skutočná škoda a ušlý zisk. Existuje tu teda bezprostredná príčinná súvislosť medzi nezákonnými rozhodnutiami a nesprávnym úradným postupom štátnych orgánov a ich dôsledkami a vznikom škody. V dôsledku pozastavenia činnosti exekútorského úradu žalobkyne došlo k poklesu v počte predkladaných návrhov na exekútorskú činnosť oproti predchádzajúcemu obdobiu. Takisto došlo k zníženiu efektívnosti hospodárenia exekútorského úradu v neposlednom rade aj k zníženiu príjmov za exekútorskú činnosť. Skutočnú škodu, aj ušlý zisk si žalobkyňa dala vypočítať znalcom v odbore ekonomika a riadenie podnikov S.-G., D..O..M., T., Č. XX. Táto spoločnosť vypracovala znalecký posudok (ZP) č. 5/2008 zo dňa 12. 12. 2008, v ktorom podrobne rozobrala všetky položky, ktoré tvoria skutočnú škodu. Zároveň podrobne vyšpecifikovala z rôznych hľadísk ušlý zisk žalobkyne. Výška skutočnej škody tvorí sumu 1 701 807,-Sk - 56 489,65 Eur a výška ušlého zisku tvorí sumu 9 461 020,-Sk - 314 048,33 Eur. Náhrada škody spolu požadovaná žalobkyňou tvorí sumu 11 162 827,-Sk - 370 538,-Eur.

Žalovaný písomným podaním zo dňa 11. 12. 2009 uznal právny titul pre žalobkyňou uplatnenú náhradu škody podľa zák. č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Nakoľko pri výpočte škody (ušlého predpokladaného

zisku) vychádza žalobkyňa z ňou predloženého znaleckého posudku, žiadala, aby súd nariadil nezávislé znalecké dokazovanie zamerané na porovnanie daňových priznaní žalobkyne z obdobia pred rozhodnutím o dočasnom pozastavení výkonu funkcie exekútora.

Súd na výšku škody a ušlého zisku za predmetné obdobie nariadil znalecké dokazovanie. Znalec W. I. Š., G. podal ZP č. 6/2010 dňa 3. 9. 2010.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 23. 5. 2011 uviedol, že k uplatnenej náhrade škody z titulu nesprávneho úradného postupu uvádza, že podľa ust. § 18 ods. 1, zák.č. 58/1969 Zb. štát zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil v rámci plnenia úloh štátnych orgánov a orgánov spoločenskej organizácie uvedených v § 1 ods. 1 nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia. Ustanovenie § 18 citovaného zákona predpokladá, že ide o tieto prípady vzniku škody, ktoré boli vyvolané inou činnosťou štátnych orgánov než rozhodovacou (R 35/1977). Preto nesprávny úradný postup nie je taký postup, ktorý vyúsťuje do vydania rozhodnutia. K uplatnenej náhrade škody z titulu nezákonného rozhodnutia uviedol, že podľa § 4 ods. 1 zák.č. 58/1969 Zb. nárok na náhradu škody nemožno uplatniť dokiaľ právoplatné rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda, pre nezákonnosť nezrušil príslušný orgán. Rozhodnutím tohto orgánu súd rozhodujúci o náhrade škody viazaný. V zmysle vyššie uvedeného musia byť splnené podmienky, aby sa poškodený mohol domáhať náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Sú to nasledovné podmienky: 1. rozhodnutie musí byť právoplatné, 2. rozhodnutím musí byť poškodenému spôsobená škoda, 3. rozhodnutie musí byť zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Minister spravodlivosti SR rozhodol o dočasnom pozastavení výkonu exekútorského úradu, pričom neexistuje rozhodnutie, ktoré je právoplatné a ktoré bolo neskôr pre jeho nezákonnosť zrušené príslušným orgánom, teda nebola splnená jedna z taxatívnych podmienok na to, aby sa žalobkyňa mohla domáhať náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa § 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb.. Súčasne žalobkyňa tvrdí, že o dočasnom pozastavení výkonu exekútorského úradu bola informovaná široká verejnosť prostredníctvom médií, v dôsledku čoho bola jej profesionálna a súkromná povesť zničená. Tu zodpovednosť SR, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti SR nie je daná, keďže podľa tvrdenia žalobkyne uvedená ujma jej bola spôsobená masovokomunikačnými prostriedkami. Žalobkyňa za nezákonné rozhodnutie pre účely konania o náhradu škody považuje aj uznesenie MV SR, Prezídia policajného zboru, úradu boja proti korupcii, odbor boja proti korupcii, Košice zo dňa 23. 7. 2004, sp. zn. ČVS: PPZ - 10/BKP-V-2004, ktorým bolo proti nej začaté trestné stíhanie. Tu žalovaný nenamieta neexistenciu príčinnej súvislosti medzi citovaným uznesením a vznikom škody. K začatiu trestného stíhania žalobkyne došlo až po vydaní rozhodnutia ministra spravodlivosti o dočasnom pozastavení výkonu exekútorského úradu, a preto nemožno konštatovať bezprostrednú príčinnú súvislosť medzi údajným nezákonným uznesením o začatí trestného stíhania a vznikom škody.

Žalobkyňa vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 6. 9. 2011 uviedla, že sa nestotožňuje s právnym názorom žalovaného, že v danom prípade sa nejedná o nesprávny úradný postup, čo vyvodzuje z ináč správneho názoru, ktorý ale nesprávne aplikuje na predmetnú vec, že v prípade nesprávneho úradného postupu ide o náhradu škody vyvolanej inou činnosťou štátnych orgánov, než rozhodovacou. Nesprávnym úradným postupom je totižto porušovanie povinností pri uskutočňovaní jednotlivých úkonov konania, predovšetkým ich nesprávne vykonanie, alebo vykonanie bez splnenia zákonných podmienok, či iný nezákonný zásah do práv, chránených záujmov fyzických a právnických osôb, rovnako aj nekonanie (nečinnosť) orgánov a podobne. Ako uvádzala v predchádzajúcom podaní, zo dňa 26. 4. 2011, rozhodnutie ministra o dočasnom pozastavení výkonu exekútorského úradu bolo vydané dňa 29. 1. 2004, doručené jej dňa 31. 1. 2004. Návrh na začatie disciplinárneho konania bol predsedovi disciplinárnej komisie doručený dňa 19. 2. 2004. Podľa § 222 ods. 1 EP môže minister pozastaviť exekútorovi výkon exekútorského úradu, ak bolo proti nemu začaté disciplinárne konanie za závažné disciplinárne previnenie podľa § 220 ods. 2 EP a to až do právoplatného rozhodnutia. Podľa § 8 ods. 1 Disciplinárneho poriadku Slovenskej komory exekútorov, disciplinárne konanie sa začína na návrh. Podľa § 8 ods. 2 Disciplinárneho poriadku Slovenskej komory exekútorov, disciplinárne konanie sa začína dňom doručenia návrhu predsedovi disciplinárnej komisie SKE. Disciplinárne konanie proti nej bolo začaté dňa 19. 2. 2004, pričom rozhodnutie ministra bolo vydané už dňa 29. 1. 2004. Minister spravodlivosti teda učinil úkon - vydal rozhodnutie o dočasnom pozastavení výkonu jej exekútorského úradu bez splnenia zákonných podmienok a to začatia disciplinárneho konania a o to predpokladá zákon v § 222 ods. 1 EP. V inej lehote minister nebol oprávnený takto konať a preto bol jeho postup nesprávny (a súčasne nezákonný, ako aj samo jeho rozhodnutie nezákonné). V danom prípade pre

účely posúdenia nesprávneho úradného postupu sa neposudzuje správnosť, či nesprávnosť rozhodnutia ako takého, po obsahovej stránke, teda samotná rozhodovacia činnosť, ale tu sa posudzujú úkony orgánu, ktoré v konečnom dôsledku v každom konaní vyústia do určitého rozhodnutia. Súčasne toto rozhodnutie je aj nezákonné, pre ktorú nezákonnosť sa rovnako aplikuje absencia splnenia uvedenej zákonnej podmienky a to § 222 ods. 1 EP. Vychádzajúc z právneho názoru žalovaného, že predmetné rozhodnutie ministra spravodlivosti nie je nezákonné, vyvstáva otázka, ako, resp. za aké možno označiť rozhodnutie štátneho orgánu, ktoré je vydané bez splnenia zákonných podmienok, teda je vydané v rozpore so zákonom. Bolo by proti právnej logike a právnym zásadám označiť takéto rozhodnutie za zákonné. Obdobne, ako by bol vydaný rozsudok súdu (príp. predbežné opatrenie, na uloženie dočasnej úpravy práv a povinností), bez začatia súdneho konania. Navyiac, u predmetného rozhodnutia ministra neexistoval opravný prostriedok a nebolo možné sa voči nemu riadne brániť. Pokiaľ žalovaný udáva, že k uplatnenej náhrade škody z titulu nezákonného rozhodnutia musia byť splnené podmienky: rozhodnutie musí byť právoplatné, rozhodnutím musí byť spôsobená škoda a rozhodnutie musí byť zrušené, alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom, všetky podmienky sú splnené. Rozhodnutie ministra bolo právoplatné, proti ktorému nebol prípustný opravný prostriedok. Rozhodnutím ministra bola spôsobená škoda, nakoľko titulom jeho rozhodnutia nemohla vykonávať exekučnú činnosť, čo malo negatívne následky na jej príjme (ktoré skutočnosti sú predmetom samotného konania). Rozhodnutie musí byť zrušené, alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom, pričom však táto skutočnosť nemusí byť doslova vyslovená, a pre tieto účely sa aplikuje aj rozhodnutie o zastavení konania, oslobodzujúci rozsudok a pod. (de facto sa tým deklaruje nezákonnosť predchádzajúceho rozhodnutia). Nezákonnosť rozhodnutia však nie je možné preskúmať v samotnom konaní o náhradu škody (ani ako predbežnú otázku), pretože tú už dostatočne vyriešil orgán, ktorý rozhodnutie zrušil alebo zmenil, príp. disciplinárne, či trestné konanie zastavil, resp. vydal oslobodzujúci rozsudok. Avšak vo vzťahu k predmetnému rozhodnutiu ministra o dočasnom pozastavení výkonu exekútorského úradu, osobitne existuje rozhodnutie, ktoré ho zrušilo, resp. zmenilo. Ide o rozhodnutie podpredsedu vlády a ministra spravodlivosti SR Š. Y. zo dňa 11. 1. 2007, č. 18389/2006-41, o obnovení výkonu exekútorského úradu. Platí tu pritom analógia, ako pri zastavení napr. trestného konania, či oslobodzujúceho rozsudku, že nezákonnosť nemusí byť výslovne vyjadrená a nezákonnosť predchádzajúceho rozhodnutia sa vyvodzuje z takéhoto (nového) rozhodnutia. Teda v danom prípade sú splnené všetky tri podmienky pre uplatnenie nároku (aj) titulom nezákonného rozhodnutia. rovnako je nesprávny názor žalovaného, že nie je daná jeho zodpovednosť titulom zničenia jej profesionálnej a súkromnej povesti, v dôsledku informovania verejnosti médiami o dočasnom pozastavení jej exekútorského úradu, keďže aj sama tvrdí, že ujma jej bola spôsobená masovokomunikačnými prostriedkami. Názor žalovaného je tu veľmi zúžený, pretože prehliadol skutočnosť, že masovokomunikačné médiá prezentovali iba informácie produkované ministrom spravodlivosti, na zvolanej tlačovej konferencii, prenášanej prostredníctvom týchto médií, cez ktoré minister informoval širokú verejnosť o jej „delikte“, čo malo priamy vplyv na ďalšiu jej činnosť, o čom sa vyjadrovala v predchádzajúcom podaní, zo dňa 26. 4. 2011. Ona ale vôbec netvrdí, že ujma jej bola spôsobená masovokomunikačnými prostriedkami, ale tvrdí, že tieto (iba) prenášali informácie prezentované práve ministrom čím poukazuje na zodpovednosť žalovaného. Navyiac, tlačová konferencia o informovaní dočasného pozastavenia jej úradu zo dňa 29. 1. 2004 bola vykonaná dňa 2. 2. 2004, kde disciplinárne konanie začalo až dňa 19. 2. 2004. Minister nielenže jej nezákonne, bez právneho titulu pozastavil výkon jej úradu, ale o tomto ešte aj informoval širokú verejnosť. Pre účely tohto konania je treba za nezákonné považovať rovnako aj uznesenie Ministerstva vnútra SR, Prezídia policajného zboru, úradu boja proti korupcii, odbor boja proti korupcii, Košice zo dňa 23. 7. 2004, sp. zn. ČVS: PPZ-10/BPK-V-2004, ktorým bolo proti nej začaté trestné stíhanie, ktoré konanie skončilo zastavením v disciplinárnom konaní. K tomuto sa rovnako vyjadrila v podaní zo dňa 26. 4. 2011. Na doplnenie uviedla, že štandardný a teda správny úradný postup a súčasne zákonné rozhodnutie pre dočasné pozastavenie výkonu exekútorského úradu sú také, že najprv je začaté disciplinárne konanie voči exekútorovi, resp. vznesené obvinenie voči nemu, až po čom nasleduje dočasné pozastavenie tohto výkonu (analogicky neprichádza do úvahy opačný postup). Podkladom pre uplatnenie náhrady škody je potom toto zrušené, či zmenené rozhodnutie (disciplinárneho alebo trestného konania), resp. iné rozhodnutie o jeho zastavení, či oslobodzujúci rozsudok, pretože toto nezákonné rozhodnutie bolo príčinou aj následného rozhodnutia o dočasnom pozastavení exekútorského úradu, ktorá nútená nečinnosť exekútora spôsobila škody na jeho strane. V danej veci sa však postupovalo opačne, kde najprv bolo vydané rozhodnutie o dočasnom pozastavení výkonu exekútorského úradu - bez splnenia zákonnej podmienky podľa § 222 ods. 1 EP, teda bezdôvodne jej bolo zamedzené konať a až potom bolo začaté disciplinárne konanie. Avšak rozhodnutie ministra malo vplyv na vznik tu prejednáwanej škody, pretože výkon exekútorského úradu jej bol, aj keď nezákonne, pozastavený. Súčasne aj následne začaté

disciplinárne a trestné konanie proti nej bolo zastavené, teda titulom náhrady škody je aj uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré skončilo zastaveným disciplinárnym konaním. Je teda evidentné, že (opačný) postup, ktorým minister najprv dočasne pozastavil výkon jej exekútorského úradu, až po čom začalo disciplinárne konanie, pre „ktoré“ (neexistujúce konanie) jej dočasne pozastavil činnosť, je hlboko v rozpore so zákonom a potom tento jeho postup bol nesprávnym úradným postupom a jeho rozhodnutie nezákonným rozhodnutím. Práve uvedená zmätočnosť, spočívajúca v opačnom postupe ministra spravodlivosti, ktorú žalovaný neviduje, ho mátie pri posudzovaní zákonnosti rozhodnutia o časnom pozastavení výkonu exekútorského úradu a ňou namietaný nesprávny úradný postup vyvracia z pohľadu existencie rozhodnutia, vydaného ináč zákonným postupom. Problematika je však v inom a spočíva vo vyššie opísaných skutočnostiach. Preto pre účely tohto konania je podkladom jednak predmetné rozhodnutie ministra, vydané nesprávnym úradným postupom, z čoho je evidentne nezákonné a ktoré bolo neskôr aj zrušené, resp. zmenené, ako aj uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré konanie bolo v disciplinárnom konaní zastavené. Na záver opakovane zdôraznila, že žalovaný uznal nárok, čo uviedla v podaní zo dňa 26. 4. 2011. Teda základ nároku je daný a predmetné konanie je iba o vyčíslení škody, o ktorej sa toho času pojednáva.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 8. 11. 2011 uviedol, že žalobkyňa sa návrhom na začatie súdneho konania tak, ako vyplýva aj z jej následných podaní a vyjadrení, domáha náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, ktorý mal spočívať v podaní návrhu na začatie disciplinárneho konania postupom ministra spravodlivosti, ktorým vydal rozhodnutie o dočasnom pozastavení výkonu exekútorského úradu zo dňa 29. 1. 2004 a nezákonným rozhodnutím Ministerstva vnútra SR, Prezídia policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, odbor boja proti korupcii, Košice zo dňa 23. 7. 2004, sp. zn. ČVS: PPZ-10/BPK-V-2004 o začatí trestného stíhania voči žalobkyni, skončené zastavením v disciplinárnom konaní. Žalobkyňa uviedla, že ide o vzájomne právne poprepájané konania, ktoré je potrebné posúdiť v celom obsahu a rozsahu a pre účely príčinnej súvislosti vychádzať z týchto konaní a žalobkyňou označovaných nezákonných rozhodnutí. Žalobkyňa taktiež uviedla, že žalovaný uznal nárok ako taký, teda že základ nároku je daný a v ďalšom konaní je potrebné preukázať výšku už len samotnej škody. Uznanie nároku taktiež odôvodnila úhradou trov obhajoby, pričom uviedla „je právne neudržateľný terajší postoj žalovaného, aby neuznával už uznaný nárok a aby tento existoval iba vo vzťahu ku vyplatenej škode titulom trov obhajoby. Keďže trovy obhajoby sú iba jednou explicitnou časťou takého nároku, je právne vylúčené, aby sa ďalšej škode mohol účinne brániť neexistenciou nároku.“. Toto tvrdenie žalobkyne považuje za zavádzajúce, nakoľko žalobkyňa si uplatnila náhradu škody a náhradu za ušlý zisk z titulu trestného stíhania a dočasného pozastavenia výkonu exekútorského úradu, pričom jej boli v rámci predbežného prerokovania nároku priznané len trovy obhajoby v trestnom konaní a v ďalšej časti o náhradu škody a náhradu za ušlý zisk v súvislosti s dočasným pozastavením výkonu exekútorského úradu bola odkázaná na súd, nakoľko orgán príslušný na predbežné prerokovanie žiadosti nebol kompetentný vykonávať dokazovanie z hľadiska opodstatnenosti nároku. V rámci už prebiehajúceho súdneho konania síce došlo k uznaniu právneho titulu uplatnenej náhrady škody (základu) odporcom, avšak následne došlo k zmene právneho názoru na daný skutkový stav a žalovaný zmenil svoju obranu a jednoznačne uviedol, že nároky žalobkyne neuznáva. Nakoľko nebolo právoplatne rozhodnuté o základe nároku v zmysle Občianskeho súdneho konania (čo ani jeden z účastníkov nepožadoval), súd je povinný prihliadať na všetky námietky žalovaného a vysporiadať sa s nimi vo svojom meritórnom rozhodnutí. Preto tieto námietky považuje za neopodstatnené. Nakoľko žalobkyňa uvádza viacero konaní a rozhodnutí, v dôsledku ktorých jej mala vzniknúť škoda a ktoré majú tvoriť základ jej nároku na náhradu škody, žalovaný má za to, že je potrebné sa vyjadriť ku každému žalobkyňou namietanému základu samotne a následne ku vzniku škody vo všetkých súvislostiach s namietanými konaniami a rozhodnutiami. Prvotne žalobkyňa ako základ svojho nároku uviedla rozhodnutie ministra spravodlivosti o dočasnom pozastavení exekútorského radu, ktoré označila za nezákonné. Následne žalobkyňa uviedla ako základ nároku nielen vyššie uvedené rozhodnutie ministra spravodlivosti, ale aj nesprávny úradný postup, ktorý mal spočívať v návrhu na začatie disciplinárneho konania a v postupe ministra spravodlivosti, ktorým vydal rozhodnutie o dočasnom pozastavení výkonu exekútorského úradu. Podľa ust. § 1 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré v občianskom súdnom konaní a v konaní pred štátnym notárstvom, v správnom konaní, ako aj v konaní pred miestnym ľudovým súdom a ďalej v trestnom konaní, pokiaľ nejde o rozhodnutie o väzbe alebo treste, vydal štátny orgán alebo orgán štátnej organizácie. Štát zodpovedá taktiež za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu spoločenskej organizácie vydaným pri plnení úloh štátneho orgánu, ktoré na túto organizáciu prešli. Podľa ust. § 2 zák.č. 58/1969 Zb. nárok na náhradu škody nemožno uplatniť, dokiaľ právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená,

pre nezákonnosť nezrušil príslušný orgán. Rozhodnutím tohto orgánu je súd rozhodujúci o náhrade škody viazaný. Z citovaných zákonných ustanovení, ako aj z konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu SR jednoznačne vyplýva, že štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, pričom ide o zodpovednosť objektívnu. Zákon č. 58/1969 Zb. však ako nevyhnutnú podmienku zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím ukladá existenciu rozhodnutia, či už právoplatného alebo bez ohľadu na právoplatnosť vykonateľného, ktoré bolo zrušené alebo zmenené príslušným orgánom. Vznik zodpovednosti štátu podľa prvej hlavy prvej časti zákona č. 58/1969 Zb. teda predpokladá zistenie, že rozhodnutie bolo nezákonné a odstránenie (zrušenie) nezákonného rozhodnutia, lebo inak by sa súčasnou existenciou nezákonného rozhodnutia a rozhodnutia priznávajúceho zodpovednostný nárok na základe jeho nezákonnosti vytvoril nekonsolidovaný právny stav. Rozhodnutie vydané vo veci nezákonnosti rozhodnutia príslušným orgánom je pre súd rozhodujúci o náhrade škody záväzná (§ 4 ods. 1) a tento súd musí vychádzať zo zistenia nezákonnosti príslušným orgánom, resp. musí sa držať jeho výroku, že napadnuté rozhodnutie nie je nezákonné. Súd rozhodujúci o zodpovednosti štátu nemôže sám otázku jeho nezákonnosti v žiadnom smere preskúmať (§ 135 ods. 2 O.s.p.), (Rozsudok Najvyššieho súdu SR, 6Cdo 115/2010 zo dňa 31. 5. 2011). Z uvedeného vyplýva, že rozhodnutie, ktorým mala byť spôsobená škoda musí byť ako nezákonné zrušené alebo zmenené príslušným orgánom, inak nie je splnená zákonná podmienka v zmysle ust. § 4 ods. 1 zák.č. 58/1969 Zb.. Súd rozhodujúci o škode nie je oprávnený skúmať zákonnosť alebo nezákonnosť namietaného rozhodnutia, pretože toto skúmanie nie je v jeho právomoci a musí vychádzať zo záveru, že namietané rozhodnutie je zákonné a teda nespôsobilé pre uplatnenie si nároku na náhradu škody, nakoľko pre konanie o náhradu škody platí, že nezákonnosť rozhodnutia musí byť v čase prejednávania nároku poškodeného subjektu už vyslovená príslušným orgánom. V prvom rade je nevyhnutné vyriešiť otázku, či je rozhodnutie ministra spravodlivosti o pozastavení výkonu exekútorského úradu rozhodnutím vydaným v správnom konaní, teda či ide o správne rozhodnutie a či je voči tomuto rozhodnutiu prípustný opravný prostriedok, či má tento riadny opravný prostriedok aj odkladný účinok. Túto otázku je nevyhnutné riešiť predovšetkým z toho dôvodu, kedy došlo skutočne k pozastaveniu výkonu exekútorského úradu, či sa žalobkyňa mohla aktívne brániť voči tomuto rozhodnutiu a či toto rozhodnutie mohlo byť preskúmané príslušným orgánom, ktorý by bol oprávnený posudzovať jeho zákonnosť, resp. nezákonnosť. V súvislosti s riešením vyššie uvedenej otázky poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. M-Sždov 7/03 zo dňa 11. 6. 2003, ktorý jednoznačne ustálil, že rozhodnutie ministra spravodlivosti o pozastavení výkonu exekútorského úradu je správnym rozhodnutím, proti ktorému je prípustný opravný prostriedok. Z citovaných zákonných ustanovení s prihliadnutím na judikát Najvyššieho súdu SR je teda jednoznačné, že rozhodnutie ministra spravodlivosti, ktorým bol dočasne pozastavený výkon exekútorského úradu žalobkyne, je správnym rozhodnutím, proti ktorému je prípustný riadny opravný prostriedok, t. j. rozklad, pričom tento má odkladný účinok. Žalobkyňa nevyužila zákonnú možnosť pre podanie rozkladu, teda nevyužila zákonné riadne opravné prostriedky na nápravu stavu, ktorý žalobkyňa považovala za nezákonný. Z uvedeného vyplýva, že pozastavenie výkonu exekútorského úradu malo byť účinné a realizované odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia o dočasnom pozastavení výkonu exekútorského úradu. Žalovaný tiež uviedol, že žalobkyňa nevyužila zákonnú možnosť podať návrh na protest prokurátora, na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia v občianskoprávnom konaní podľa ust. § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku, v rámci ktorého bola oprávnená domáhať sa preskúmania zákonnosti rozhodnutia a v prípade preukázania nezákonnosti predmetného rozhodnutia jeho zrušenia a nového rozhodnutia. Žalobkyňa ani jednu z tohto komplexu právnych možností nevyužila a v priebehu celého trvania pozastavenia výkonu exekútorského úradu ani raz nepožiadala o zrušenie rozhodnutia, príp. o povolenie opätovného výkonu exekútorského úradu, nevyvíjala žiadnu aktivitu na odstránenie ňou označovaného nezákonného zásahu. Nakoľko žalobkyňa bola nečinná, nevyvíjala absolútne žiadnu aktivitu s úmyslom zrušiť predmetné rozhodnutie, pričom mala na výber z viacerých relevantných právnych možností a v dôsledku tejto neúčinnosti sa rozhodnutie ministra spravodlivosti o dočasnom pozastavení výkonu exekútorského úradu stalo právoplatným a nakoľko nebolo zrušené alebo zmenené, aj zákonným a teda nespôsobilým pre vznik nároku na náhradu škody podľa zák.č. 58/1969 Zb.. V závere žalovaný k nezákonnosti rozhodnutia ministra spravodlivosti o dočasnom pozastavení výkonu exekútorského úradu uviedol, že trvá na tom, že toto rozhodnutie nie je nezákonným rozhodnutím v zmysle zák.č. 58/1969 Zb. a nemôže na základe takéhoto rozhodnutia ani vzniknúť zodpovednosť štátu za škodu, teda na jeho základe nie je možné uplatniť nárok na náhradu škody podľa zák.č. 58/1969 Zb., keďže toto rozhodnutie nebolo príslušným orgánom zrušené ako nezákonné a aplikácia ustanovení § 3 a § 4 ods. 2 zák.č. 58/1969 Zb. v tomto prípade nie je možná. Na základe všetkých uvedených skutočností má teda žalovaný za to, že rozhodnutie ministra spravodlivosti o obnovení výkonu exekútorského úradu zo dňa 11. 1. 2007 nemožno považovať ani za rozhodnutie, ktorým sa zrušilo alebo zmenilo rozhodnutie,

ktorým bo dočasne pozastavený výkon exekútorského úradu, z dôvodu jeho nezákonnosti. Tento záver jednoznačne vyplýva z toho, že rozhodnutím o obnovení výkonu exekútorského úradu nebolo zrušené ani zmenené rozhodnutie o dočasnom pozastavení výkonu exekútorského úradu pre nezákonnosť, napr. na základe rozkladu, žaloby, ústavnej sťažnosti a teda toto rozhodnutie len stratilo svoju účinnosť pričom naďalej ostalo platným (nebolo zrušené ani zmenené). Rozhodnutie o obnovení výkonu exekútorského úradu je novým rozhodnutím v správnom konaní vydanom na základe nových skutočností a nového skutkového stavu. Analógia ustanovení podľa prvej časti druhej hlavy zák.č. 58/1969 Zb. nie je v tomto prípade prípustná. Žalobkyňa ďalej svoj nárok na náhradu škody odvádza od nesprávneho úradného postupu ministra spravodlivosti, ktorý má spočívať v postupe ministra spravodlivosti, pri ktorom došlo k vydaniu rozhodnutia o dočasnom pozastavení výkonu exekúcie (podľa § 18 cit. zák.). V tomto zákonom ustanovení je upravená objektívna zodpovednosť štátu spojená s nesprávnym úradným postupom, ktorým sa rozumie porušenie pravidiel obsiahnutých v právnych normách týkajúcich sa postupu štátneho orgánu pri jeho činnosti. Spravidla ide o postup nesúvisiaci s rozhodovacou činnosťou, aj keď zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom v rámci rozhodovacej činnosti nie je vylúčená, avšak pre túto formu zodpovednosti štátu je určujúce, že úkony tzv. úradného postupu samy o sebe k vydaniu rozhodnutia nevedú a ak je rozhodnutie vydané, bezprostredne sa v jeho obsahu neodráža. Pokiaľ štátny orgán zisťuje podmienky a predpoklady pre vydanie rozhodnutia, za tým účelom zhromažďuje podklady, hodnotí zistené skutočnosti, tieto právne posudzuje a pod..., ide o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu rozhodnutia; prípadné nesprávnosti či vady pri zisťovaní podkladov a pri ich posudzovaní sa potom prejaví práve v obsahu rozhodnutia a z hľadiska zodpovednosti štátu môžu byť hodnotené len podľa ust. § 1 - 17 zák.č. 58/1969 Zb.. Za nesprávny úradný postup podľa vyššie citovaného ustanovenia teda nie je možné považovať pochybenie a nedostatky spočívajúce v tom, že štátny orgán pred svojím rozhodnutím nesprávne vyhodnotil podmienky jeho vydania a že v dôsledku toho je ním vydané rozhodnutie nesprávne a nemalo byť vydané, prípadne malo byť vydané v inej podobe či za iných okolností (rozsudok Najvyššieho súdu SR 6Cdo 115/2010 zo dňa 31. 5. 2011). Čo sa týka žalobkyňou označeného nesprávneho úradného postupu, ktorý mal spočívať v podaní návrhu ministra spravodlivosti na začatie disciplinárneho konania, tento taktiež nespĺňa podmienky nesprávneho úradného postupu, nakoľko bolo a je právom ministra spravodlivosti podať návrh na začatie disciplinárneho konania (§ 223 EP) a o tomto koná a rozhoduje disciplinárna komisia (§ 225 EP). Pri podaní návrhu ministrom spravodlivosti nedošlo k žiadnemu porušeniu objektívneho práva, nakoľko tu zákon upravuje len právo ministra spravodlivosti podať návrh na začatie disciplinárneho konania, neupravuje žiadny postup pri podávaní tohto návrhu, v príčinnej súvislosti s ktorým by teoreticky mohla vzniknúť škoda. Okrem uvedeného je taktiež potrebné uviesť, že v rámci disciplinárneho konania, ako aj v rámci trestného konania boli zistené nedostatky žalobkyne pri výkone exekučnej činnosti, ktoré však neboli príslušnými orgánmi na konanie a rozhodnutie vyhodnotené ako trestný čin (Špeciálny súd Pezinok) alebo disciplinárne previnenie (Disciplinárna komisia Slovenskej komory Exekútorov). Žalovaný má za to, že nakoľko nie sú splnené zákonné podmienky pre vznik zodpovednosti štátu za škodu, nakoľko rozhodnutie o dočasnom pozastavení výkonu exekútorského úradu nie je nezákonným rozhodnutím v zmysle ust. § 4 zák.č. 58/1969 Zb., žalobkyňou označovaný postup ministra spravodlivosti nie je nesprávnym úradným postupom v zmysle ust. § 18 zák. č. 58/1969 Zb. a to ani v zmysle konštantnej judikatúry, pričom súd musí na tieto skutočnosti prihliadať, aby nevznikol právne nekonsolidovaný stav, žiada súd, aby rozhodol podľa ust. § 152 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku o nesplnení podmienky nezákonnosti rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu a tým o absencii zodpovednosti štátu za spôsobenú škodu, teda o základe nároku na náhradu škody, medzitimným rozsudkom. Predpoklady použitia medzitimného rozsudku sú v tomto prípade dané, nakoľko predmet konania je deliteľný na základ a výšku nároku a vydaním tohto rozsudku súd ušetrí rozsiahle dokazovanie týkajúce sa výšky škody a príčinnej súvislosti. Takýto postup navrhuje z dôvodu účelnosti a hospodárnosti konania, nakoľko v tomto prípade je podľa jeho názoru nadbytočné zaoberať sa vznikom škody, jej výškou a rozsahom ako aj príčinou súvislosťou, keďže nie sú splnené základné podmienky pre vznik zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zák.č. 58/1969 Zb, čím by sa v tomto konaní len navrhovali trovy súdneho konania, trovy dokazovania. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti, ktoré odôvodňujú záver, že v tomto súdnom konaní nie je daný základ nároku, navrhuje, aby návrh žalobkyne o náhradu škody v plnom rozsahu zamietol ako neopodstatnený a nepriznal jej náhradu trov konania. V prípade, ak súd dospeje k inému právnomu záveru, žiada o vydanie medzitimného rozsudku podľa ust. § 125 dos. 2 Občianskeho súdneho poriadku o základe nároku a po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozhodnutia súdu vykonal ďalšie dokazovanie o výške škody a príčinnej súvislosti.

Súd prvého stupňa rozhodol medzityýmym rozsudkom č.k. 4C/131/2009-371 zo dňa 29. 11. 2011 a to tak, že Rozhodnutie ministra spravodlivosti K. B.Š. č. 1209/04-52/42-E zo dňa 29. 1. 2004 o dočasnom pozastavení výkonu exekútorského úradu z dôvodu začatia disciplinárneho konania nie je nezákonným rozhodnutím podľa § 1 ods. 1 a § 4 zák.č. 58/1969 Zb., žalobkyňou označený postup ministra spravodlivosti nie je nesprávnym úradným postupom v zmysle § 18 zák.č. 59/1969 Zb. spôsobilým prívodiť vznik škody žalobkyni, o trovách konania súd rozhodne až v konečnom rozhodnutí.

Toto rozhodnutie bolo zrušené uznesením KS Košice č.k. 1Co 56/2012-415 zo dňa 27. 06. 2013. V odôvodnení uznesenia je uvedené, že z obsahu žaloby vyplýva, že žalobkyňa uplatňuje nárok na náhradu škody podľa zák. č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. V žalobe označila rozhodnutie, ktorým mala byť spôsobená škoda a tým je rozhodnutie Ministra spravodlivosti SR K. B. zo dňa 29. 01. 2004 o dočasnom pozastavení výkonu jej exekútorského úradu, z toho titulu si uplatnila aj nárok na predbežné prerokovanie na Ministerstve spravodlivosti SR. Z jej prednesov, ako aj podaní počas konania pred súdom prvého stupňa (a potvrdila to aj v odvolaní proti rozsudku) vyplýva, že jej mala byť spôsobená škoda aj inými správnymi rozhodnutiami, resp. nesprávnymi úradnými postupmi. Nie je totiž zrejmé, či žalobkyňa považuje za rozhodnutie, ktorým jej mala byť spôsobená škoda iba rozhodnutie ministra zo dňa 29. 01. 2004, ktoré uviedla v žalobe alebo aj iné rozhodnutia, resp. nesprávne úradne postupy. Takáto situácia predstavuje teda zjavný rozpor medzi predmetom konania, ktorý je vymedzený v žalobe a skutkovými tvrdeniami žalobkyne počas konania. Bez ich odstránenia nie je možné ustáliť predmet konania z hľadiska popísania rozhodujúcich skutkových okolností nároku. Konkrétizácia rozhodnutia, resp. úradného postupu, z ktorého žalobkyňa odvodzuje svoj nárok na náhradu škody je nevyhnutná z hľadiska toho, že každé označené rozhodnutie, resp. tvrdený nesprávny úrad postup môže tvoriť samostatný základ pre nárok na náhradu škody aj so samostatnou premlčacou lehotou. Táto povinnosť súvisí aj s posúdením zákonnej podmienky a to predbežného prerokovania nároku na príslušnom ústrednom orgáne.

Po zrušení veci súd prvého stupňa doplnil dokazovanie v smere uvedenom v rozhodnutí odvolacieho súdu.

Právna zást. žalobkyne v podaní zo dňa 09. 04. 2014 uviedla, že ohľadom ustálenia výšky vzniknutej škody navrhuje vychádzať zo ZP W.. I. Š., G.. č. 6/2010, kde skutočná škoda je vyčíslená na sumu 53 284,05 Eur a túto požaduje priznať s úrokom z omeškania vo výške 13 % ročne odo dňa 31. 01. 2004 do zaplatenia a v otázke ušlého zisku žiada vykonať nové znalecké dokazovanie.

Na pojednávaní dňa 10. 04. 2014 žalobkyňa spresnila podanie zo dňa 08. 11. 2013, ktoré bolo podané na výzvu súdu, aby v zmysle uznesenia KS Košice odstránila rozpor medzi obsahom písomnej žaloby a ňou prezentovanými skutkovými tvrdeniami ohľadom predmetu konania a to tak, že rozhodnutie ministra zo dňa 29. 01. 2004 je nezákonné a to pre jeho rozpor so zákonom pre nedodržanie podmienok daných pre jeho vydanie v rozpore s § 222 ods. 1 Exekučného poriadku a je v príčinnej súvislosti so vzniknutou a žalovanou škodou. Čo sa týka ďalších tvrdených rozhodnutí a nesprávnych úradných postupov uvedených najmä v odvolaní zo dňa 30. 01. 2012, z týchto dôvodov si náhradu škody neuplatňuje.

Po spresnení požadovaného nároku zo strany žalobkyne súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi a to návrhom na začatie disciplinárneho konania č. 1209/04-52/42-E zo dňa 29. 01. 2004, rozhodnutím o dočasnom pozastavení výkonu exekútorského úradu č. 1209/04-52/42-E zo dňa 29. 01. 2004, výňatkom z disciplinárneho poriadku Slovenskej komory exekútorov (čl. 11), listom SKE zo dňa 09. 02. 2004 (čl. 414), znaleckým posudkom (ZP) znalca K.. W.N.. C. G., G.. č. 5/2008 zo dňa 12. 12. 2008, znaleckým dokazovaním znalca W.. I. Š., G.. (ZP č. 6/2010 zo dňa 30. 08. 2010).

Znalec K.. W.. C. G., G.. vo svojom ZP č. 5/2008 zo dňa 12. 12. 2008 určil skutočnú škodu vo výške 1 701 807,-Sk, ušlý zisk 9 461 020,-Sk.

Zo ZP znalca W.. I. Š., G.. vyplýva, že skutočná škoda bola znalcom určená na 53 284,05 Eur, výška ušlého zisku 68 447,97 Eur a vplyv inflácie 12 383,26 Eur.

Z výsluchu znalca W.. I. Š., G.. na pojednávaní dňa 19. 04. 2011 vyplýva, že s K.. G. sa v skutočnej škode rozchádzajú len minimálne, rozchádzajú sa v časti ušlého zisku. Ku dňu zostavenia posudku

neboli k dispozícii doklady. ZP podal správne, stojí si za ním. Vychádzal zo všetkých podkladov, ktoré mal k dispozícii od žalobkyne. Rozdiel medzi dvoma znaleckými posudkami je daný tým, že neboli zdokumentované účtovné položky, ktoré boli uvedené v predchádzajúcom ZP pri vypracovaní jeho ZP a preto došlo k takému rozdielu pri výpočte ušlého zisku.

Z výsluchu znalca K.. W.. C. G., G.. na pojednávaní dňa 19. 04. 2011 vyplýva, že spolu so znalcom W.. Š. použili na spôsob výpočtu podnikateľskú metódu, existuje ešte náročnejšia porovnávací metóda, keď sa porovnáva 5 alebo viac porovnateľných exekútorských úradov a to porovnateľných počtom nápadu, zamestnancov, miery rentability, režijných nákladov a pod. Je možné použiť ešte túto porovnávaciu metódu.

Podľa § 1 ods. 1, zák.č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (právna norma účinná v rozhodnom období) štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré v občianskom súdnom konaní a v konaní pred štátnym notárstvom, v správnom konaní, ako aj v konaní pred miestnym ľudovým súdom, a ďalej v trestnom konaní, pokiaľ nejde o rozhodnutie o väzbe alebo treste, vydal štátny orgán alebo orgán štátnej organizácie (ďalej len "štátny orgán"). Štát zodpovedá taktiež za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu spoločenskej organizácie vydaným pri plnení úloh štátneho orgánu, ktoré na túto organizáciu prešli.

Podľa § 1 ods. 2, cit. zákona zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 3 zák.č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (právna norma účinná v čase vzniku nároku) ak nejde o prípady hodné osobitného zreteľa, možno nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím priznať len vtedy, ak účastník využil možnosť podať proti nezákonnému rozhodnutiu odvolanie, rozklad, námietky, odpor alebo sťažnosť.

Podľa § 4 ods. 1, zák.č. 58/1969 Zb. nárok na náhradu škody nemožno uplatniť, dokiaľ právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, pre nezákonnosť nezrušil príslušný orgán. Rozhodnutím tohto orgánu je súd rozhodujúci o náhrade škody viazaný.

Podľa § 4 ods. 2, cit. zákona ako výnimku z ustanovenia odseku 1 možno uplatniť nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím vykonateľným bez ohľadu na jeho právoplatnosť, ak toto rozhodnutie bolo na základe opravného prostriedku (§ 3) zrušené alebo zmenené.

Podľa § 222 ods. 1 z.č. 233/1995 Z.z., v znení účinnom v rozhodnom období, o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (EP) minister môže pozastaviť exekútorovi výkon exekútorského úradu, ak bolo proti nemu začaté trestné konanie za úmyselný trestný čin alebo za trestný čin súvisiaci s exekučnou činnosťou, a to až do vyhlásenia rozsudku súdu prvého stupňa. Rovnako môže pozastaviť exekútorovi výkon exekútorského úradu, ak bolo proti nemu začaté disciplinárne konanie za závažné disciplinárne previnenie podľa § 220 ods. 2 a to až do právoplatnosti rozhodnutia.

Podľa § 223 ods. 1 Exekučného poriadku disciplinárne konanie sa začína na návrh. Bez návrhu možno disciplinárne konanie začať len v prípade, ak vec disciplinárnej komisii postúpil orgán činný v trestnom konaní.

Podľa § 223 ods. 2 Exekučného poriadku návrh na začatie disciplinárneho konania je oprávnený podať minister, predseda súdu a prezident komory (ďalej len „navrhovateľ“) do jedného roka odo dňa, keď sa navrhovateľ dozvedel o disciplinárnom previnení, najneskôr do troch rokov odo dňa, keď došlo k disciplinárnemu previneniu.

Podľa § 8 Disciplinárneho poriadku Slovenskej komory exekútorov
ods. 1 disciplinárne konanie sa začína na návrh. Návrh na začatie disciplinárneho konania je oprávnený podať minister spravodlivosti, predseda súdu a prezident SKE.
ods. 2 disciplinárne konanie sa začína dňom doručenia návrhu predsedovi disciplinárnej komisie SKE.

Súd po vykonanom dokazovaní považoval za dôvodný nárok na náhradu škody spôsobenej žalobkyni nesprávnym úradným postupom Ministra spravodlivosti SR K. B., ktorým je postup, keď vydal rozhodnutie zo dňa 29. 01. 2004 č. 1209/0452/42-E o dočasnom pozastavení výkonu exekútorského úradu z dôvodu podania návrhu na začatie disciplinárneho konania. Minister mohol a nemusel titulom začatia disciplinárneho konania pozastaviť výkon exekútorského úradu a disciplinárne konanie mohlo prebehnúť za stavu ponechania výkonu exekútorského úradu. Keďže sa tak rozhodol, ide o zákonné rozhodnutie, ale nesprávne, o čom svedčí zastavenie samotného disciplinárneho konania. Návrh na začatie disciplinárneho konania, keď toto disciplinárne konanie bolo zastavené, má dosah na predmetné konanie ako nezákonné rozhodnutie, ktoré bolo v ďalšom konaní zrušené. O návrhu však nemožno hovoriť ako o rozhodnutí, nezákonným rozhodnutím v zmysle zákona možno označiť len rozhodnutie, teda takúto nedôvodnosť u návrhu je možné označiť iba ako nesprávny úradný postup.

Súd má za to, že podanie predmetného návrhu na začatie disciplinárneho konania, ktoré bolo zastavené, je nesprávnym úradným postupom a v príčinnej súvislosti s ním je žalovaná škoda. Rozhodnutie ministra o dočasnom pozastavení výkonu exekútorského úradu bolo vydané dňa 29. 01. 2004, žalobkyni doručené 31. 01. 2004. Návrh na začatie disciplinárneho konania bol predsedovi disciplinárnej komisie SKE doručený 06. 02. 2004. Týmto dátumom v zmysle disciplinárneho poriadku SKE bolo začaté disciplinárne konanie.

Ako vyplýva z listu Slovenskej komory exekútorov zo dňa 09. 02. 2004 o vymenovaní disciplinárneho senátu, dňom začatia disciplinárneho konania je deň doručenia návrhu na začatie disciplinárneho konania predsedovi disciplinárnej komisie SKE, t. j. 06. 02. 2004, v zmysle § 8 ods. 2 Disciplinárneho poriadku SKE. Tento listinný dôkaz bol súdu 1. stupňa predložený až po predchádzajúcom rozhodnutí. Súd preto zmenil výklad chápania začatia disciplinárneho konania a vykladá ho tak, ako SKE, ktorá tento disciplinárny poriadok prijala. Týmto dňom začalo v uvedenej veci disciplinárne konanie podľa § 8 ods. 2 disciplinárneho poriadku SKE proti disciplinárne obvinenému v danej veci.

Žalovaný súdu neprezentoval iný spôsob výkladu § 8 disciplinárneho poriadku SKE. Z tohto teda vyplýva, že minister predmetné rozhodnutie vydal nedôvodne a to v rozpore so zákonom, pretože nenastala skutočnosť, ktorú predpokladá zákon v § 222 ods. 1 Exekučného poriadku (v tom čase nebolo začaté disciplinárne konanie). V rozhodnutí ministra zo dňa 29. 01. 2004 sa cituje predmetné ustanovenie, ktoré dovoľuje ministrovi pozastaviť exekútorovi výkon exekútorského úradu, ak bolo proti nemu začaté disciplinárne konanie. V zmysle cit. úpravy disciplinárne konanie začalo dňom doručenia návrhu ministra predsedovi disciplinárnej komisie v tomto prípade 06. 02. 2004. Nesprávny a nezákonný postup Ministra spravodlivosti SR spôsobil žalobkyni škodu, za ktorú štát zodpovedá podľa § 1 ods. 1, z.č. 58/1969 Zb.

Podľa § 152 ods. 1, O.s.p. rozsudkom rozhoduje súd o veci samej. Zákon ustanovuje, kedy súd rozhoduje vo veci samej uznesením.

Podľa § 152 ods. 2, O.s.p. rozsudkom má sa rozhodnúť o celej prejednáwanej veci. Ak je to však účelné, môže súd rozsudkom rozhodnúť najskôr len o jej časti alebo len o jej základe.

Súd rozhodol o časti nároku žalobkyne (podľa ZP W. I. Š., G..) čiastočným rozsudkom. Znalecké zistenie tohto znalca týkajúce sa škody nebolo účastníkmi rozporované. O zvyšku nároku (ušlom zisku, úroku z omeškania) súd rozhodne v konečnom rozsudku, kde bude rozhodnuté aj o trovách tohto konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Košiciach prostredníctvom tunajšieho súdu.

Podľa ust. § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa ust. § 42 ods. 3 O.s.p., pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a

čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci.